

ANUBIS' DANS

ANUBIS' DANS

Joke De Meyer

2021

Beefcake Publishing

INTRO

Het is een zwoele zomeravond in juni. Een sportwagen raast met gierende banden over een kronkelige landweg. De rust van het platteland wordt hierdoor verstoord. Achter het stuur zetelt een oudere man. Zijn lange, grijze baard reikt tot op zijn zwarte overjas. Hij verbergt zijn ogen achter een witte, opzichtige bril. Een vensterraam staat nog open en door de snelheid slingert zijn zilveren haardos speels heen en weer. Door de lange baard en de vorstelijke uitstraling lijkt hij op een dubbelganger van de felbesproken koning Leopold II. Hij heeft een lichtbruine huidskleur en een zuiderse look.

De gefrustreerde blik wijst op een grote ontgoocheling en hij duwt als een bezetene op het gaspedaal. Het muzikale gerinkel van zijn gsm laat hem ongestoord. Hij kijkt snel even naar de naam van de beller en negeert halsstarrig de inkomende oproep. Het is zijn vrouw Samantha en een gesprek met haar kan hij nu missen als de pest. Hij is immers op weg naar een natuurgebied om tot rust te komen en zich te wijden aan zijn favoriete bezigheid: het ontwerpen van unieke kunstvoorwerpen. Sinds enkele jaren zondert hij zich af van alles en iedereen. Zijn professionele passie overheerst zijn denkwereld en maakt hem zelfs een zonderling. De bestuurder lijkt op de vlucht te zijn voor zijn geliefden. Hij is blijkbaar niet alleen het hectische zakenleven beu, maar ook de irritante familieperikelen. Vormt het een late ‘midlifecrisis’ of wil hij ontsnappen uit een beklemmende gevangenis?

Een brochure ligt op de achterbank en daarop prijkt de foto van deze onbesuisde snelheidsduivel: het blijkt de excentrieke kun-

stenaar Sam Levins te zijn. De telefoon rinkelt weer en hij ergert zich hieraan. Net als hij de vervelende oproep wil afsluiten, verliest hij de controle over zijn stuur en dreigt de weg af te rijden. Hij rukt aan het stuur en duwt uit volle macht op het rempedaal, maar dit vertoont geen enkele reactie.

Totaal machteloos overgeleverd aan de dolle drift van het voertuig, kijkt Sam wanhopig naar de fatale bestemming: een bos vol stevige bomen langs de zijkant van de weg, afdalend van een heuvel.

Hij huivert en voelt zijn einde naderen. Er is nu geen ontsnappen meer aan. Sam wil een ander leven, maar dit wordt hem niet gegund. Zijn geest roept beelden op van zijn vrouw en twee dochters. Sam smeekt om hem te vergeven. Hij heeft er spijt van dat hij hen reeds een tijdje psychologisch in de steek heeft gelaten.

Sam krijgt plots visioenen en ziet de figuur van de Egyptische god Anubis voor zich verschijnen. Afgebeeld met zijn gevreesde jakhalskop, lacht deze demonisch naar hem en voert ritmische dansbewegingen uit. Enkele scarabeeën lijken zoals vraatzuchtige insecten over zijn benen te kruipen. Sam begint luidkeels te schreeuwen.

Met een enorme snelheid raast de bolide doorheen de wildgroei en komt met een daverende klap tegen een boom terecht, waarna hij omkantelt en verder zijn dodelijk buitelandse tocht verderzet naar beneden, steil de helling af. De rollende afdaling eindigt met een serieuze klap tegen een robuuste rots en er volgt een explosie van formaat. De auto vat volledig vuur en het fraai beschilderde natuurpalet vormt een stille getuige van het uitbrandende voertuig.

1

Enkele maanden zijn voorbijgegaan.

De herfstavond heeft zijn intrede gedaan en bedekt een statig herenhuis in een residentiële buitenwijk van Gent met een donkere, sombere herfstgloed.

De woning in art-nouveau-stijl van de gerenommeerde kunstenaar en reclamemaker Sam Levins is omringd door een groot, bomenrijk park en straalt een diepe, serene rust uit. Het huis heeft een vrij monumentale voorgevel met een ijzeren balkon op de bovenste verdiepingen. Enkel een groot vensterraam op de gelijkvloerse verdieping, uitzierend op het tuinterras, is verlicht door een verdwaalde lichtstraal.

De flegmatieke aanblik van het stijlvolle stadsverblijf is slechts schijn. In de luxueus ingerichte woonkamer met Egyptische beelden, exotische wandtapijten en dergelijke is er een hevige discussie aan de gang. De tamme huiskatten Hatsjepsoet en Nefertiti nestelen zich in de sofa's en likken hun pootjes, terwijl ze geniepig alles gadeslaan. Hun namen zijn gebaseerd op enkele hooggeplaatste vrouwen in het oude Egypte. De hele ruimte is omringd door zuilen, waardoor men zich eerder in een tempel waant.

De jonge Barbara Levins en haar vriend Sean Weyers slingeren het ene verwijt na het andere naar elkaars hoofd. Een fles cava met twee glazen prijkt op de marmeren salontafel, die omgeven is door vier uitgebeelde slangen met dreigend opengesperde mond.

Het zijn twee heetgebakerde en onbezonnen twintigers. Barbara heeft lang zwart krullend haar en een licht getaande huidskleur. Haar ogen zijn wijd opengesperd en het is duidelijk dat ze onder invloed is van verslavende medicatie. Ze gesticuleert fel met haar armen en lijkt op een schreeuwerige popdiva, een nog jonge Katy Perry. Ze draagt een lange witte, linnen jurk met ontblote schouder en luchtige sandalen. Duidelijk gaat de hartstocht voor het oude Egypte bij haar even ver zoals bij haar overleden vader Sam.

Sean staat bekend voor zijn egocentrische karakter. Hij koestert zijn bruine, golvende haardos en afgetrainde lichaam. Veel aanbidders omringen hem. Hij vergelijkt zichzelf met een afgeborstelde filmacteur, een soort Matthias Schoenaerts in zijn 'kinder-schoenen'. Een dure kledingsmaak is ook aan hem besteed: een lichtblauw hemd met beige broek en lederen schoenen, verbonden aan bekende ontwerpers. Hij weet goed dat hij iedereen kan verleiden en manipuleren, maar misschien is er ook een reden voor zijn gedrag. Zijn jeugd verliep niet over rozen en dit probeert hij hiermee te compenseren. Een belangrijke vraag hierbij is: hoe kan hij zich dit allemaal permitteren?

Barbara schreeuwt verbitterd: "Je bent een echte bedrieger, Sean! Hoe kan je zo gemeen zijn? Ik vertrouwde je volledig en begon erg om jou te geven, ik zag je zelfs echt graag. En nu laat je me vallen zoals een goedkope baksteen?"

Sean antwoordt verwijtend: "Jij hebt alles verbrod, Barbara! Je bent niet fair geweest. Dat ik je nu op een beleefde manier de bons geef, is maar normaal. Je hebt me van in het begin gebruikt. Ik ben geen sekspeeltje, waar je als randdebiel op kwijlt. Je hebt de ziekelijke fantasie van je waanzinnige vader geërfd!"

Dit wordt voor Barbara te veel. Ze geeft hem een ferme kaakslag: “Dat zijn leugens! Hoe durf je zoiets te insinueren? Ik walg van je. Trouwens, ik heb betere kandidaten voor die zogenoemde excentrieke spelletjes. Jij bent een onnozele broekvent, die ergens is blijven steken in zijn anale fase!”

Sean wrijft over zijn bezeerde wang en wijst op de ware toedracht van hun affaire: “Je manipuleerde mij om een contract af te dwingen bij mijn baas Harry Bostoën. Je charmes, je aandacht, alles was gewoon fake! Gelukkig heb ik dit tijdig vastgesteld. Onnozel krengr!”

Even lijkt het alsof iemand een zijdeur van de livingruimte opent en terug dicht doet. Ze zijn beiden verrast, maar negeren dit onverwachte intermezzo snel. Er zijn immers nog anderen die in dit mysterieuze paleis wonen. Misschien is er iemand wakker geworden door het kabaal en heeft deze zich nadien discreet teruggetrokken.

De katten Hatsjepsoet en Nefertiti laten een jankend geluid horen. Het zijn rasechte poezen, met een korte, grijze zijdevacht en felgroene ogen. Ze lijken te waarschuwen voor iets dreigends. Ze vormen een soort tweeling, Hatsjepsoet neemt altijd de leiding, Nefertiti volgt haar gedwee. Katten vertolkten een sleutelrol in het godsdienstige leven van de oude Egyptenaren. Er werden ze zelfs goddelijke kwaliteiten toebedeeld. Er bestond ook een cultus rond een kattengodin, Bastet genaamd. Deze had blijkbaar de macht om een zonsverduistering op te roepen en kreeg een associatie met vruchtbaarheid.

Barbara barst uit in een hysterische lachbui en spreekt hem hatelijk toe: “Hoe hypocriet kun je zijn! Je stelde dat contract zelf voor, omdat ons reclameagentschap in moeilijkheden zit sinds

het overlijden van papa. De echte reden waarom je me dumppt, is dat je een relatie hebt met de dochter van je baas, die pretentieuze sloerie Patricia Bostoën. Verwaande eikel!”

Sean is over zijn toeren, zeker als het over Patricia Bostoën gaat. Hij komt nijdig dichterbij en steekt razend zijn vinger omhoog: “Geen kwaad woord over Patricia! Ze is de tegenpool van wat jij bent: jij bent een labiel, leeg vat gevuld met coke en kapsones. Patricia biedt een en al klasse en charme. Zij gaf mij onvoorwaardelijke steun, toen ik vorig jaar begon te werken in de hotelketen Anubis. Als jullie een contract willen, kom dan af met een interessant zakenvoorstel in plaats van met die vulgaire verleidingstechnieken. Wie is hier de echte doorzichtige slet? Ik ken trouwens veel van jullie familiegeheimen die het daglicht niet mogen zien...”

Sean drinkt zijn glas cava uit, verlaat ziedend van woede het huis via het tuinterras en laat Barbara in alle staten achter. Haar gezicht spreekt boekdelen en ze werpt hem een hatelijke blik na, maar barst tegelijk in tranen uit. Heeft ze het nu helemaal verkorven? Wat gaat er door haar hoofd? Ziet of zag ze hem echt graag zonder bijbedoelingen?

Ondertussen zijn op de bovenverdieping van het chique herenhuis Christine Levins' gedachten aan het afdwalen. De dertigjarige vrouw is de oudere zus van Barbara.

Zij heeft zachte gelaatstrekken en zit apathisch voor zich uit te staren, recht tegenover de spiegel van haar slaapkamer. Dromerig laat ze de kam door haar zwarte krullen glijden. Ze wordt vaak vergeleken met de Amerikaanse actrice Andie MacDowell in haar gloriejaren. Deze laatste is vooral bekend van de populaire film ‘Four Weddings and a Funeral’, maar Christine houdt het

liever bij een huwelijk en best geen begrafenis. Tenzij het deze van een rijke suikeroom is, grinnikt ze soms. Ze verkiest een zachte aanpak en veel relativeren in het leven. Maar ze lijkt ook een zware last uit het verleden mee te dragen.

Plots schrikt ze op en kijkt naar haar gsm die op het nachtkastje ligt. Het is reeds negen uur en nog steeds geen bericht van Danny, haar echtgenoot!

Verontrust veert ze rechtop, snoert haar beige, satijnen kamerjas dicht en haast zich naar het bureau dicht bij het venster. Ze opent de laptop van haar man en kijkt in diens virtuele agenda. Haar ogen houden halt op 21 oktober.

Ze sluit ontzet de pc terug af, terwijl ze enkele verwarde zinnen mompelt: “Danny heeft vanavond een afspraak met Harry Boston van hotelketen Anubis! Waarom heeft hij me dit niet verteld? Vandaar dat hij zolang weg blijft. Maar waarom beantwoordt hij mijn berichten niet? Hij zal toch niets vernomen hebben over...? O neen...” Ze koestert samen met Danny reeds een poosje een vurige kinderwens en dit weegt soms zwaar door op hun relatie.

Totaal onverwacht gaat de deur van de kamer open. Ze is verbaasd en slaakt een kreet.

Barbara komt huilend binnen. Christine ontfermt zich snel over haar jongere zus en omhelst haar troostend. Ze heeft het rumoer beneden gehoord en wil weten wat er aan de hand is: “Wat scheelt er, Barbara? Ik heb de heftige ruzie met Sean gehoord.”

Barbara repliceert snikkend: “Christine, het is uit met Sean. Hij heeft me diep gekwetst en vernederd...”

Christine probeert haar te kalmeren: “Och, je bent beter af zonder hem, Barbara. Hij is een nietsontziende carrièrist die probeert via Harry Bostoën geld en macht te vergaren.”

Barbara laat in haar eigen hart kijken: “Maar ik zag hem echt graag, Christine. Hij gaf me terug een gevoel van hoop na het overlijden van vader. En ik geef toe, ik wou ook ons reclame-agentschap redden door een lucratief contract met zijn baas. Maar mijn gevoelens voor hem zijn altijd oprecht geweest.”

Christine drukt haar jongere zus dicht tegen zich aan en fluistert haar moed in: “Niet meer aan denken, Barbara. We zijn allemaal nog onder de indruk van wat er gebeurd is de laatste tijd: de dood van vader, de financiële problemen, de familieperikelen... En die gehaaide zakenman Harry Bostoën is niet de beste optie om ons uit de problemen te helpen, zeker niet.”

Barbara doet nog een ontstellende mededeling: “Sean is blijkbaar ook op de hoogte van bepaalde familiegeheimen bij ons?”

Christines blik verstart even. Ze reageert hier niet op. Ze schudt ontmoedigd het hoofd. Ze zit met haar eigen zorgen over Danny. Ze vreest het ergste en beeft. Wat als Harry Bostoën hem alles verteld heeft? Hoe zal haar toegewijde echtgenoot hierop reageren? Is zwijgen over iets gelijk aan liegen? Wordt het niet tijd om zelf alles op te biechten aan Danny? Indien hij de waarheid verneemt van iemand anders, dan kan dit fataal aflopen. Ook al is Danny een rustig type, de confrontatie met Harry hierover kan heel slecht aflopen.

De verwarde gevoelens van beide zussen worden opgeschrikt door kabaal in de gang bij de voordeur. Ze haasten zich naar de traphal en zien een oudere vrouw dronken binnen strompelen.

Het is Samantha Levins, de weduwe Sam Levins en moeder van Christine en Barbara. De flamboyante kledij wijst op haar leven als excentrieke gezellin van een kunstenaar.

Ze lijkt wel een lookalike van wijlen Elizabeth Taylor, die ook ooit een filmrol vertolkte als Cleopatra. Ze draagt een lange, rode jurk en lijkt haar licht gerimpelde hoofd te koesteren met een zwarte, gekrulde pruik. Samantha lijkt de controle over haar leven te hebben verloren. Ze gaat gebukt onder een zwaar trauma en zoekt troost in geestrijke drank.

Ze valt bijna over het wollen tapijt en houdt zich met moeite vast aan de muurwand. Beide dochters haasten zich snel naar beneden en bekommeren zich over hun benevelde moeder. Samantha lijdt erg onder het verlies van haar echtgenoot, of eerder onder de financiële nachtmerrie die hij achterliet?

Barbara berispt haar ontgoocheld: “Moeder, waarom ben je terug in zo’n verschrikkelijke staat? Dat kan niet blijven duren. Je bent toch niet alleen met de wagen teruggekeerd? Je moet dringend leren afkicken.”

Terwijl Christine haar ondersteunt, begint Samantha te schaterlachen: “Wat denk je? Dat alles over rozen gaat in het leven? Je vader is weg, ik zit met de ellende na zijn ziekelijke passie voor Egypte. En Barbara, lieveling, hou alsjeblieft je mond. We hebben het allemaal moeilijk en alcohol is even verslavend als jouw medicijnen. Iemand heeft me veilig naar huis gebracht, dus maak je geen zorgen.”

Samantha is een ander mens geworden. Vroeger was ze meer zachtaardig ingesteld. Nu doet ze zich sterker voor dan ze werkelijk is, met de hulp van een dagelijkse, ongezonde dosis wijn

en likeuren. Ze eigent zich dan een stoutmoedige rol toe ten aanzien van iedereen, zelfs van haar dierbare verwanten. Misschien is dit een tijdelijke manier om zelf een rouwproces te ondergaan of is er meer aan de hand?

Christine maant Barbara aan om haar mond te houden en hun moeder mee te helpen naar de slaapkamer.

Op de bovenverdieping is het geluid van opengaande deuren van de andere bewoners te horen. De andere huisgenoten hebben het lawaai blijkbaar gehoord, maar beslissen om niet tussen te komen. De herrie met Sean Weyers was reeds een vervelende onderbreking van hun avondrust. Een dagelijkse scène van Samantha Levins kan er nu niet meer bij.

Even later dwaalt de hoogmoedige Sean versuft en nog onder de indruk van het geanimeerde gesprek over het wandelpad in de grote tuin van de Levinsen. Ook hij zit met een dubbel gevoel.

Hij heeft een groot ego en geeft zich niet graag gewonnen, maar toch koestert hij nog warmhartige gevoelens voor Barbara. ‘Odi et amo’, Latijn voor ‘liefde en haat’, blijven heel nauw verwant, zoals de Romeinse schrijver Catullus reeds citeerde. Hij voelt zich echter plots slaperig en loom worden. Net alsof hij recent gedrogeerd werd met iets.

Er weerklinkt echter plots geritsel in de struiken. Sean draait zich ontzet om, maar merkt niets op in de duisternis. Hij sleept zichzelf moedeloos verder naar zijn wagen. Er weerklinken dreigende, naderende voetstappen achter hem. Hij is versuft en kijkt snel om. Hij heeft geen tijd of energie om nog te reageren. Sean lijkt als versteend van ontzetting te blijven staan.

Een donkere gedaante in lange, zwarte kapmantel, die het masker van de god Anubis draagt, komt snel naderbij. Het is een schrikwekkend tafereel. Onder de gloed van het priemende maanlicht komt de akelige gestalte nog groter en meer afstotelijk over.

Sean lijkt in trance te verkeren en aan de grond genageld te zijn. Het voelt voor hem aan als een visioen en hij hoopt dat dit vlug voorbij is.

De angstaanjagende figuur met hypnotiserende blik geeft hem onverhoeds een klap op het voorhoofd met zijn staf. Sean valt hierdoor levenloos op de grond.

De uitstraling van de griezelig vermomde gedaante blijft ijskoud. Het lijkt alsof er een straf is uitgevoerd bij een misdadiger. Het recht heeft gezegevierd. Het wezen richt zelfvoldaan zijn blik naar de hemel. Overeenkomstig de Egyptische mythologie bindt daar de zonnegod Ra de strijd aan met de slangendemon Apophis, tot de dag opnieuw kan herrijzen.